

Noriu tik tavęs

Cecily von Ziegesar

Alma littera

Pastaba apie atsitiktinį sutapimą: tikri vietovių pavadinimai, žmonių vardai, pavardės ir įvykiai pakeisti arba sutrumpinti, kad apsaugotume niekuo dėtas žmones. Tai yra mane.

sveiki, žmonės!

Ar esat girdėję posakį: „Nuo šiandien pradedu naują gyvenimą“? Jis man visad atrodė toks kvailas ir banalus, bet šiandien skamba labai prasmingai. Be to, imu manyti, kad banalybė nėra toks blogas daiktas. Gražu – palinkėti durininkui geros dienos, kai jis tau iš ryto einančiai į mokyklą atidaro duris. Ir kodėl gi nestabtelėjus pauostyti alyvų, augančių prie daugiaabučių Penktajame aveniu? Kai prieisite, nusiskinkite šakelę ir užsikiškite už ausies. Dar tik balandis, bet jums jau leidžiama eiti į *lauką* su naujomis šviesiai žaliomis odinėmis „Coatch“ paplūdimio šlepetėmis. Tomis, papuoštomis geltonomis rožytėmis, su kuriom jau visą mėnesį šlepsite po namus. Žinoma, tikriausiai mokykloje klius, kad neavite prie uniformos derančių batelių, bet kaip kitaip parodysite savo naują pedikiūrą?

Taip, taip. Tikriausiai galvojate, kad kuoktelėjau, jei kalbu taip linksmai. Juk šią savaitę visi sužinosime, ar esame priimti universitetų, į kuriuos siuntėme paraiškas. Tai kol kas svarbiausias įvykis mūsų gyvenime. Nuo šiol būsime vertinami pagal pasirinktą universitetą, tiksliau – pagal universitetą, kuris pasirinktą mus: mokslukė įstos į Jeilį, lesbietišku polinkiu toli gražu ne pati stropiausia mokinė ir tinklinukė važiuos į Smitą, o išprotėjusios turtų paveldėtojos tėtis davė kyšį Brauno priėmimo komisijai. Klausykit, pažiūrėkim iš gerosios pusės.

Laiškai jau išsiųsti, nieko nebebakeisim, ir, pavyzdžiui, aš labai noriu sužinoti, kas manęs laukia.

KVAILAS ŽAIDIMAS, KURĮ VISI ŽAISDAVOME (IR SLAPTA ŽAIDŽIAME)

Kol negavome atsakymų iš universitetų, galime susitelkti į ne mažiau svarbius dalykus – *savo meilės reikalus*. Pats laikas jums ir jūsų svajonių vaikinui (būkit geros, prie kiekvienos eilutės parašykite žodį „lovoje“):

Gerti kokteilį „Pūkuota bamba“ ir nemiegoti iki aušros.

Maitinti vienas kitą ledais su karšto šokolado užpilu ir plakta grietinėle.

Žiūrėti senus filmus.

Maudytis nuogiems.

Pūsti dūmų ratilus.

Žaisti *Twister*.

Padaryti vienas kitam laikinas tatuiruotes.

Sugalvoti vardus savo vaikams.

Neiti į kūno kultūros pamoką.

Išmėginti *Bikram* jogą.

Nesiūlau nieko nelegalaus. Dabar tikrai ne pats tinkamiausias metas įkliūti. Ar girdėjote apie tą jauną daug žadančią aktoriukę, kuri pernai įstojo į Harvardą, o paskui pabėgo į Los Andželą ir visą gegužės mėnesį šėlo su savo vaikinu aktoriumi? Ją išspyrė iš universiteto! Šiame sąrašė – geriausi man žinomi atsipūtimo nuo slegiančios įtampos būdai. Man dar nepakenktų ir kokia nors dieta!

JŪSŲ E-LAIŠKAI

K.

Miela liežuvautoja,
Ačiū tau, kad keli man nuotaiką, kai tos nuotaikos visai nėra. Nežinau, kaip tu, bet aš nusiunčiau prašymus į dvylika universitetų. Vakar sapnavau, kad manęs nepriėmė nė vienas. Pasakyk man nors vieną priežastį, kodėl neturėčiau sprukti į Meksiką. Tulabaifaina.
– rožė

A.

Miela rože,
Meksika – nebloga šalis, bet dvylika universitetų? Nesijaudink, bent vienas tave priims. Arba visi dvylika! Jei norėsi nušokti nuo tilto nespėjusi sulaukti visų dvylikos laiškų, susitik su draugais. O gal bijai, kad jie tave nustumų? Dabar mes visi sudirgę.
– L.

K.

Miela L.,
Ar ta kuoktelėjusi narkomanė iš Konektikuto jau visam dingo iš N. gyvenimo? Jei jis neturi panos, čiupsiu jį kuo greičiau.
– pasirengusi

A.

Miela pasirengusi,
Deja, brangute, tau teks laukti eilėje. Be eilės nieko nepraleisim! Mūsų liūdesiui, kai kas spėjo jį pasičiupti anksčiau. Tiesą sakant, ji seniai trynėsi šalia jo ir tikriausiai bus visada. Manau, supranti, apie ką kalbu. Bet nepavydėk – jos gyvenimas tikrai ne rožėmis klotas.
– L.

PASTEBĖJIMAI

N. rūkydamas „žolę“ lipa Metropolitanano meno muziejaus laiptais. Dabar jis – vartinio teniso komandos kapitonas, nebe draugauja su ta žavingai išprotėjusia narkomane nusikaltėle ir

gali ramiai mėgautis gyvenimu. B. šį rytą pabėgo iš klasės susirinkimo ir nuskubėjo namo pažiūrėti, gal kartais atnešė taip trokštančio ją priimti Jeilio laišką, ir kas nors jį išmetė į šiukšliadėžę. Kiti matė B. *Barney's* apatinio trikotažo skyriuje matuojantis komplektą, kurį galima būtų apibūdinti tik kaip „nešantį sėkmę“. S. kramto nagus gulėdama Avių Pievoje stebint miniai susižavėjusių jaunuolių. D. ir V. *Angelika* kino teatre stovi eilėje prie bilietų kasos į naują Keno Mogulo filmą ir apsimeta vienas kito nematantys. Dž. *Bergdorf Goodman* parduotuvėje matuojasi pitono odos *Manolo Blahnik* batus, parduodamus tik užsisakius iš anksto. Iš ko ji ketina už juos mokėti ir kada apsiaus? Nors ji – dar devintokė, ambicijų nestokoja.

JEI KARTAIS NORITE PRISIMINTI TAS NUOSTABIAS AKIMIRKAS...

V. filmuoja dokumentinį filmą apie stojimo į universitetus nuotakas. Tarkim, tai – puiki galimybė išvėdinti smegenis ir pasimėgauti keturiomis minutėmis šlovės. Ji dar dvi savaites filmuos po pamokų prie Betesdos fontano Centriniam parke.

Laikau sukryžiuvusi rankų ir
kojų pirštus. Sėkmės visiems!
liežuvautoja

B. – savo filmo žvaigždė

– Papasakok, kaip jautiesi. Dabar, kai šią savaitę turi ateiti atsakymai iš universitetų priėmimo skyrių, – Vanesa Abrams primerkusi akį pažiūrėjo pro kamerą ir sukomponavo vaizdą taip, kad į kadrą patektų Bleir nefrito ir Svarovskio krištoliukų auskarai. Šiltą balandžio popietę parke buvo tikra makalynė. Už jų būrelis Šv. Judo mokyklos abiturientų ant plačių laiptų mėtė plastikinę lėkštę ir krečiami stojamųjų įtampos karštligišškai keikdamiesi ir stumdydamiesi žvilgčiojo į fontaną. Aplink jį ramiai gulėjo tobulai įrudusios, tobulus manikiūrus demonstruojančios tolimojo Istsaido mokyklos merginos. Jos rūkė ir tepėsi kojas naujaisiu *Lancome* savaiminio įdegio kremu. Jas atlaidžiai stebėjo sparnuota bronzinė moteris, stovinti fontano vidury.

Vanesa paspaudė įrašo mygtuką.

– Kai galėsi, pradėk.

Bleir Valdorf apsilaižė blizgančias lūpas ir užsikišo už ausų ilgesnes plaukų sruogėles. Po juodais polo marškinieliais ir pilka Konstancijos Bilard mokyklos uniforma

ji vilkėjo naują šilkinį žalsvai melsvą juodais nėriniais papuoštą liemenėlės ir siaurikių komplektą, kurį nusi-pirko *Barney's* apatinio trikوتاžo skyriuje. Ji atsirėmė į fontano kraštą ir patogiau įsitaisė ant sulankstyto rankš-luosčio, kurį jai davė Vanesa, kad nebūtų taip kieta.

Karštis ir siaurikės – nekoks derinys.

– Prisižadėjau, jei įstosiu į Jeilį, mudu su Neitu pa-galiau tai padarysim, – tarė Bleir. Ji nudelbė akis ir su-kinėjo žiedą su rubino akute ant bevardžio kairės ran-kos piršto. – Mes net ne pora... *kol kas*. Bet abu norim būti kartu. Kai gausiu laišką... – Ji pažiūrėjo į kamerą nekreipdama dėmesio į keistai įtemptą skustagalvės Va-nesos, avinčios juodais žygio batais, žvilgsnį. – Laukiu atsakymo ne dėl sekso. Nuo jo priklauso mano ateitis. Jeilis ir Neitas. Jų noriu jau seniai.

Ji atlošė galvą. Tiesą sakant, ji nori daug daugiau. Ta-čiau, be tų dailių sidabrinių driežo odos *Christian Lou-boutin* basučių ant platformos, labiausiai ji trokšta šių dviejų dalykų.

– Šaunuolis, nevykėli! – sušuko vaikinai sugriebęs plastikinę lėkštę prie pat draugo nosies.

Bleir užmerkė ir atmerkė mėlynas akis.

– Jei neįstosiu... – Ji dramatiškai nutilo. – Kai kas, po galais, už tai atsiims.

Gal verčiau šią savaitę jai užsidėti antsnukį.

Bleir atsiduso ir pakišusi ranką po marškinėliais pa-sitaisė liemenėlės petnešas.

– Kai kurie mano draugai, tarkim, Serena ir Neitas, negyvena su per sena būti nėščia mama ir storu šlykščiu patėviu. Aš net nebeturiu savo kambario!

Ji nusišluostė ašarą ir graudžiai pažiūrėjo į kamerą.
– Tai – *vienintelė* galimybė man būti laimingai. Manau, aš jos verta.
Plojimai.

N. nori paragauti jos lūpų blizgio

Priėjęs tuopomis apaugusios alėjos galą, Neitas Arčibaldas numetė ant žemės surūkytą sukutinę, pražingsniavo pro draugus, mėtančius plastikinę lėkštę, ir patraukė prie Betesdos terasos ir fontano. Už kokių dešimties pėdų sukryžiuvusi kojas ant fontano atbrailos sėdėjo Bleir ir kalbėjo į kamerą. Atrodė nervinga, smulkus simpatišką veidelį savotiškai nekaltas. Mostagavo gležnomis rankomis, pilka trumpa uniforma vos dengė raumeningas šlaunis. Jis krestelėjo šviesiai rudas garbanas nuo skaisčiai žalių akių ir susikišo rankas į rusvai žalsvų kelnių kišenes. Ak, koks jis žavus.

Žinoma, tuo metu visos merginos parke galvojo apie tą patį – apie *ji*.

Neitas menkai pažinojo tą keistuolę skustagalvę, stovinčią už kameros. Šiaip Bleir su tokiomis neprasideda, bet dalyvauja visur, kur reikia kalbėti apie save. Bleir mėgsta dėmesį. Net išsiskyręs su ja, net šimtą kartų būdamas jai neištikimas Neitas vis dar mielai suteikdavo

jai šį malonumą. Jis įmerkė ranką į vandenį, atsistojo už Bleir ir aptaškė nuogą jos ranką.

Bleir pasuko galvą ir pamatė kaip visuomet neįtikėtinais patrauklų Neitą. Jis vilkėjo šviesiai geltonus palaidus atsagstytus marškinius atraitotomis rankovėmis su sagutėmis apykaklės kampuose. Tad ji pirmiausia pamatė jo įdegusius dilbius ir tobulą veidą.

– Tikiuosi, negirdėjai, ką paisčiau, – pareiškė ji.

Jis papurtė galvą. Bleir atsistojo nuo fontano krašto visiškai pamiršusi Vanesą. Ji nutarė, kad filmavimas baigtas.

– Sveika. – Neitas pasilenkė ir pabučiavo ją į skruostą. Jis kvepėjo dūmais, švara ir naujais odiniais drabužiais – taip, kaip turėtų kvepėti visi šaunūs vaikinai.

Ak.

– Labas. – Bleir trūktelėjo žemyn uniformą. Kodėl, po galais, jos nepriėmė į Jeilį *šiandien*?

– Prisimčiau, kad praėjusią vasarą buvai tiesiog priklausoma nuo ledų su sausainiais, – pasakė Neitas. Staiga jį apėmė noras nulaižyti jai nuo lūpų ledinukais kvepiančią blizgį ir perbraukti liežuvium per dantis.

Bleir pasitaisė naujus auskarus, kad juos pamatytų Neitas.

– Labai nervinuosi. Nenoriu valgyt, bet limonado mielai išgersiu.

Neitas nusišypsojo, ir Bleir, kaip visada, kai jie eidavo kartu, įsikibo jam į parankę. Ji pajuto gerai pažįstamą saugumą ir virpulį. Taip būdavo, kai jie susitaikydavo. Jie nužingsniavo prie vežimėlio, stovinčio viršutinėje laiptų aikštelėje, ir Neitas nupirko dvi skardines limo-

nado. Atsisėdo ant artimiausio suoloelio, iš rudai žalios drobinės „Jack Spade“ kuprinės Neitas ištraukė sidabrinę gertuvę.

Kokteilių valandėlė!

Bleir padėjo skardinę ir čiupo gertuvę.

– Nesuprantu, ko taip jaudinies. – Neitas mėgino ją raminti. – Tu – geriausia klasės mokinė.

Jį staiga apėmė labai prieštaringi jausmai. Jis nusiuntė prašymus į penkis universitetus, ir nors svajojo būti priimtas į tą vienintelį, neabejojo, kad jausis gerai ten, kur priims.

Bleir nugėrė dar vieną gurkšnį ir atidavė gertuvę Neitui.

– Gal pamiršai? Susimoviau *per abu* pokalbius, – priminė ji.

Neitas girdėjo, kaip Bleir neišlaikė nervai per pirmą pokalbį Jeilyje ir kaip ji atsisveikindama pabučiavo ją kalbinusį dėstytoją. Girdėjo ir apie jos trumpą flirtą viešbučio kambarėje su Jeilio absolyentu, kuris žadėjo ją rekomenduoti. Jis jautė šiokią tokią kaltę dėl abiejų nesėkmių. Kai jiedu išsiskiria, Bleir tampa nevaldoma.

Neitas pasuko jos žiedelį akute į išorę.

– Nesijaudink. Viskas bus gerai, – ramiai tarė jis. – Patikėk.

– Gerai, – pasakė Bleir, nors ji tikrai nenusiramins, kol priėmimo laiškas, įrėmintas sidabriniais pagal užsakymą padarytais *Tiffany* rėmeliais, nekabės virš jos lovos. Ji pasileis kompaktinę plokštelę su naujausiomis triukšmingomis ir gana nešvankiomis, tačiau kaitinančiomis kraują reivo dainomis, atsiguls ant lovos, šimtus

kartų skaitys priėmimo laišką, o Neitas aistringai glamonės ją nuoga...

– Gerai. – Neitas pasilenkė ir bučiniu nutraukė nepadorias Bleir fantazijas.

Ji užgniaužė dejonę. Jei tik būtų galėjusi tuoj pat pasi-
mylėti su Neitu ant šito nešvaraus seno medinio suoliu-
ko Centriniam parke! Bet ji turi sulaukti laiško iš Jeilio.
Ji davė sau žodį.

vienintelis dalykas, kurio ji neturi

Kitame alėjos gale Serena van der Vuksen ramiai valgė ledus su šokoladiniu glajum, kai staiga pamatė du savo geriausius draugus, sėdinčius ant suoloelio ir įsisiurbusius vienas į kitą kaip tikros meilės reklamoje. Serena atsiduso ir laižydama nuo pagaliuko tirpstančius ledus lėtai priėjo. Et, jei būtų galima *nusipirkti* tikrą meilę.

Aišku, ji turėjo daugybę vaikinių. Jie ėjo dėl jos iš proto ir buvo labai šaunūs. Persas, prancūzas, kuris važiavo paskui ją oranžiniu kabrioletu po visą Europą. Gajus, anglų lordas, norėjęs pabėgti su ja į Barbadosą ir susituokti. Konradas iš internatinės mokyklos Naujajame Hampšyre, išprotėjęs poetas, taip ir neįstengęs surasti metaforos jai apibūdinti. Flou, roko žvaigždė, tapęs persekiotoju, nors jai visai patiko būti persekiojamai tokio gražaus ir garsaus vaikino. Ir Neitas Arčibaldas, vaikinai su kuriuo ji prarado nekaltybę ir kurią visada mylės, bet tik kaip draugą.

Čia – tik keli vardai.

Tačiau ji niekada nebuvo *tikrai* įsimylėjusi, taip kaip Bleir ir Neitas.

Serena ėmetė nesuvalgytus ledus į šiukšliadėžę ir paspartino žingsnį. Jos rožinės kilpinės *Mella* paplūdimio šlepetės garsiai šlepsėjo grįstu keliu; trumpa pilka plisuota Konstancijos Bilard mokyklos uniforma plaikstėsi apie ilgas, laibas kojas. Kai ji ėjo pro šalį, vaikinai, šokinėjantys aplink Betesdos fontaną ir važinėjantys riedlentėmis po alėją, trumpam nustėrdavo ir atsigrėždavo įdėmiai ją apžiūrėti. Serena, Serena, Serena. Jie norėjo tik jos.

Tačiau nė vienas nediršo prieiti ir susipažinti.

– Mielieji, užsisakykite kambarį „Mandarine“. Jis vos už kelių kvartalų, – pajuokavo Serena priėjusi prie draugų.

Neitas su Bleir žiūrėjo į ją laimingais, apsvaigusiais žvilgsniais.

– Ar tu jau? – paklausė Serena Bleir. Ją galėjo suprasti tik geriausia draugė.

– Aha. – Linktelėjo Bleir. – Ilgai nekalbėjau todėl, kad Neitas manęs klausėsi.

– Nesiklausiau! – užginčijo Neitas.

Serena žvilgtelėjo į jį.

– Norėjau palaikyti Bleir, kad taip nedrebėtų. Kaip nepagalvojau, kad tau pavyks ją nuraminti.

Bleir gurkštelėjo limonado.

– Ar jau ką nors žinai?

Serena paėmė iš jos skardinę.

– Ne. Šiandien kartoju penkioliktą kartą. Dar nieko nežinau.

Atsigėrusi nusišluostė lūpas šviesiai rožinės *Tocca* palaidinės rankove.

– O tu?

Bleir papurtė galvą. Staiga jai šovė mintis.

– Žinai, surinkim visus laiškus ir atplėškim, kad galėtume pasidžiaugti kartu.

Serena gurkštelėjo dar kartelį. Blogiau nesugalvosi, bet ji nori pradžiuginti draugę, nors ir bijo, kad toji iškabins jai akis.

– Norėtum?

Ji suraukė tobulą nosytę ir pajudino kojų pirštus nelakuotais nagais.

– Ne. Vėluoju į pedikiūrą. Iki, bičiuliai.

Ji apsisuko ir pasiėmusi pustuštę skardinę patraukė pietinių parko vartų link.

Serena dažnai nesąmoningai pasiimdavo tai, kas jai nepriklauso. Limonadą, vaikus...

D. išgelbsti V., arba atvirkščiai

Vanesa kantriai laukė, kol Čakas Basas pataisys raudoną savo japoninės makakos kaklasaitį, kad kadre būtų matyti „M“ monograma. Jis atžingsniavo prie fontano tuoj pat, kai nuėjo Bleir. Nė nepasisveikinęs atsisėdo ant rankšluosčio su savo beždžione ir pragydo:

– Po galais, tikiuosi, Niujorko universitetas mane priims todėl, kad noriu gyventi bute, kurį man ką tik padovanojo tėvai. Tada mūsų su Meilučiu niekas neišskirs.

Čakas paglostė trumpą baltą beždžionės kailį. Saulėje sublizgėjo žiedas su monograma, užmautas ant mažojo pirštelio.

– Taip, čia – tik beždžionė, bet ji – mano geriausias draugas.

Vanesa priartino vaizdą su *Prada* ženklu ant juodų odinių Čako basučių. Jo kojų pirštų nagai buvo šviežiai nupoliruoti, ant soliariume įdegusios kulkšnies kabėjo auksinė apykojė. Vanesą Niujorko universitetas priėmė iš anksto, dar sausį. Pagalvojus, kad kitamet jai gali tekti mokytis vienoje grupėje su Čaku, darėsi šlykštu, net labai.

– Aišku, kad ir kur mokysiuos, išsinuomosiu butą, – postringavo Čakas. – Bet interjero dizaineris apstatė mano namus *Armani Casa* baldais. Be to, kas, po velnių, nori gyvent kokiam nors sušiktame Providense, Rod Ailande?

Danielis Hamfris numetė *Camel* nuorūką ant šlapių žalių lapų krūvos šalia tako. Zekas Fridmanas ir būrys jo klasės draugų iš privačios Riversaido mokyklos žaidė ledo riedulį su riedučiais. Dingtelėjo mintis prie jų prisidėti. Juk Zekas geriausias jo draugas. Kol Danas nesusiėjo su Vanesa Abrams, kita jo geriausia drauge. Dabar jis nebeturi draugų, ir atrodo, kad visa tai nutiko prieš šimtą metų. Jis nusigręžė, prisidėgė dar vieną *Camel* ir kaip paprastai vienas nužingsniavo po pamokų namo.

Saulėtomis dienomis jis vengdavo Betesdos fontano – ten bėgioja labai daug nuo marihuanos apsvaigusių sportiškų vaikinų be marškinėlių, ir pilna įdegusių merginų su *Missoni* maudymosi kostiumėliais ir ausinukais, bet diena buvo graži ir jis niekur neskubėjo.

Ten buvo jo sesutė Dženė. Su klasės drauge Elise Vels iš Konstancijos Bilard mokyklos jos viena kitai darė pedikiūrą. Ir tas mulkis Čakas Basas iš jo Riversaido klasės, išsidrėbęs ant fontano atbrailos su savo beždžione, kalbantis į...

Danas virpančia ranka perbraukė seniai nekirptus bohemiško poeto plaukus ir giliai įtraukė dūmą. Vanesa nemėgo saulės, dar labiau – tokių kaip Čakas, bet ji stengėsi, nes norėjo padaryti gerą filmą. Noras aukotis dėl meno – vienas iš daugelio bendrų jos ir Dano bruožų.

Jis pasirausė paštininko stiliaus krepšyje, išsitraukė rašiklį, juodą odinę užrašinę, kurią visada nešiojosi, ir brūkštelėjo porą sakinių – Vanesa nutrina žygio batus taip, kad išlenda metalas. Gal tai – naujo eilėraščio pradžia?

*Juodi
batai, apkaustyti geležim
negyvi balandžiai
lietus ir purvas*

– Darau dokumentinį filmą. Jei nori, nufilmuosiu ir tave! – sušuko jam Vanesa nutraukdama Čaką vidury sakinio. Danas vilkėjo cigarečių pradegintus baltus apatinius marškinėlius ir mūvėjo apsmukusias gelsvai rudas velvetines kelnes. Jis vėl buvo tas pats nevalyvas, susitaršęs poetas, kurį ji pažinojo ir mylėjo. Kai *The New Yorker* išspausdino Dano eilėraščių „Kekšės“, jis ėmė labiau rūpintis savo išvaizda, pirkti drabužius prancūzų dizainerių parduotuvėse, tokiose kaip *Agnes B.* ir *APC*. Kaip tik tada jis išdavė Vanesą su anoreksike geltondante poete šliundra Mistere Kreize. Bet Misterė – praeitis, gal Danas vėl bus toks, koks buvo.

Jis baiminosi kalbėtis su Vanesa akis į akį, bet gal jie pasišnekės tik apie filmą ir nesikapstys skausmingoje praityje. Danas žvilgtelėjo į Čaką. Jis šukavo beždžionę vaikišku rožiniu *Mason Pearson* šepečiu, padarytu iš vėžlio kiauto.

– Ar tu...

– Mes baigėm, – pranešė Vanesa Čakui. – Kai turėsi naujienų, ateik.

Žinoma, jai net nereikėjo sakyti. Čakas ateis. Jie visi ateis. Neatsispirs. Savimylas taip mėgsta viešai skalbti savo apatinius, kad tai turėtų drausti įstatymai.

– Dar nepapasakojau apie reklamos agentą, kurį pasamdžiau Meilučiui. – Susiraukė Čakas. – Jis filmuosis televizijoje...

– Kitą kartą, – burbtelėjo Vanesa. Ji patraukė juodų marškinių su sagutėmis apykaklės kampuose rankovę ir apsimetė žiūrinti į laikrodį, nors Danas žinojo, kad ji jo neturi. – Kitas.

Čakas atsistojo ir nusliūkino su beždžione ant peties. Danas atsisėdo ant rankšluosčio. Jo delnai drėko iš susijaudinimo.

– Apie ką filmas? – paklausė jis.

Prie fontano tinginiaujančiai merginai iškrito žiebtuvėlis. Vanesa paspyrė jį atgal žygio batu.

– Dar nežinau. Tikriausiai apie šias kupinas įtampos savaites. Na, universitetas ir panašiai, – paaiškino ji. – Bet ne tik apie *tai*.

– Aha. – Linktelėjo Danas. Paprastai Vanesa imdavosi sudėtingesnių užduočių. Pasiknaisiojęs krepšyje jis surado pakelį *Camel* ir prisidegė dar vieną cigaretę. – Ir aš neramiai laikiu laiško, – prisipažino.

Vanesa susikaupusi pažiūrėjo pro kameros akutę ir pradėjo įrašinėti. Apšviestas saulės išblyškęs Danas atrodė toks jautrus. Buvo sunku patikėti, kad jis ją apgauldinėjo, kad apskritai galėjo padaryti ką nors bloga.

– Kalbėk.

– Labiausiai bijau, jog kas nors iš klasės draugų pasakys: „Vyruti, kitąmet tavęs pasiilgsiu.“

Danas giliai įtraukė dūmą. Užsižiūrėjęs į baltą kaip sūris Vanesos dilbį pamiršo, apie ką kalbėjo. *Balta kaip sūris*. Gera mintis.

– Kalbėk, – paragino Vanesa.

Danas išpūtė dūmus tiesiai į kamerą.

– Niekas manęs nepasiilgs, ir aš nieko nepasiilgsiu, tik tėčio ir sesers.

Jis nutilo ir nurijo seilę. *Nei tu, nei tavo baltos kaip sūris rankos*, norėjo pridurti, bet nutarė, kad geriau parašys.

Vanesa tylėjo, bet nerišli Dano kalba ją sujaudino, nors jis neužsiminė apie jos rankas.

– Niekas nepasiilgs ir manęs, – pasakė ji prispaudusi veidą prie kameros akies, kad jų žvilgsniai nesusitiktų.

Danas nukratė ir patrynė pelenus nudėvėtų mėlynų *Puma* sportbačių padu. Keista kalbėtis su Vanesa kaip su svetima, juk truputį daugiau nei prieš mėnesį jieėjo iš galvos vienas dėl kito ir pirmą kartą mylėjosi.

– Aš tavęs pasiilgsiu, – prisipažino ji pašnibždomis. – Jau ilgiuosi.

Po galais, kodėl jis toks gražus?

Vanesa išjungė kamerą, kad neišsiduotų, ką jaučia.

– Kamera išsikrovė, – ištarė sausai. – Gal ateik kitą dieną, – pridūrė gailėdamasi, kad yra tokia bjauri.

Danas atsistojo ir persimetė per petį krepšį.

– Smagu buvo tave pamatyti. – Jis droviai vyptelėjo.

Vanesa neištvėrė ir nusišypsojo.

– Ir man.

Ji nežinojo, ar ryžtis pasakyti daugiau.

– Prižadėk, kad ateisi, kai turėsi žinių.

Buvo gera vėl matyti ją besišypsančią.

– Prižadu, – nuoširdžiai patikino Danas ir greitai nužingsniavo alėja.

Gal Vanesa tik reguliavo kameros lęšį, bet atrodė, kad pro akutę ji žiūri į nueinančio Dano užpakalį.

et, smagu būti jaunai ir nerūpestingai

– Kaip miela, kad atėjo tavo brolis Danielis, – sarkastiškai išrėžė Elisė Vels Dženei Hamfri. Ji pakėlė virš galvos ilgas strazdanotas rankas, ištiesė ir staigiai nuleido. – Turbūt jis manęs bijo.

Dženė nukėlė kojas Elisei nuo kelių ir įdėmiai apžiūrėjo ką tik nulakuotus nagus. Elisė patepė jos mažojo kojų piršto nagelį *MAC New York Apple* raudonu laku. Jis atrodė lyg sutrenktas plaktuku.

– Pastaruoju metu Danas elgiasi keistai, – pareiškė ji. – Man nemalonu sakyti, bet kažin ar dėl tavęs. Šią savaitę jis laukia laiškų iš universitetų.

Mergaitės sėdėjo priešais Betesdos fontaną, kur Vanesa buvo pasistačiusi kamerą. Dženė prisimerkė nuo saulės ir įdėmiai žiūrėjo, ką ji ten daro.

Vanesa filmavo Nikę Buton, dar vieną Konstancijos Bilard abiturientę. Sklido kalbos, kad Nikė dukart darė plastines nosies operacijas. Jei peržiūrėtumėte trijų pastarųjų metų metraščio nuotraukas, patys pamatytumėte.